

Popravljavec Cerkve

Izvolitev kardinala Bergoglia za 266. papeža pomeni novo poglavje za Katoliško Cerkev. Ta argentinski jezuit, ki po načinu opravljanja duhovniške službe bolj spominja na kakšnega zelo vzornega frančiškana, nas je vse kar malo presenetil. Moramo pa priznati, da njegovi prvi koraki in izraz na obrazu ob vходу na balkon bazilike takoj po izvolitvi niso bili bogve kako spodbudni. Za trenutek se nam je zazdelo, da smo dobili anemičnega papeža, ki komajda premore še toliko moči, da bi dvignil roko v pozdrav. Hvala Bogu smo se močno zmotili! Sledil je plaz presenečenj, ki jim še kar ni videti konca, od preprostega srebrnega križa na prsih in pokleka v molitvi na balkonu, do še bolj preprostih čevljev, ki so kukali izpod papeškega oblačila in nazadnje hudomušne izmenjave papeškega pokrivala z obiskovalcem na Trgu sv. Petra. Če bi ostalo zgolj pri tem, bi mediji nekaj časa glodali to kost, ki bi jo večina razumnih ljudi označila za populistično gesto predstavnika okostenele strukture, kakršna je v očeh mnogih, tudi povsem upravičeno, da ne bo pomote, danes Cerkev, potem pa bi jo sčasoma izpljunili. A presenetljivo je Frančišek še celo medije obdržal na svoji strani, tudi ko je govoril že o povsem verskih zadevah. Ni naključje, da je enega prvih javnih govorov namenil prav njim. Vse povsod je bilo čutiti svež veter. Kako razumeti to, da je Cerkev s papežem Frančiškom res dobila nov veter, ki bo prevetril nekatere njene okostenele strukture?

Treba je – tako kot najbrž povsod – pogledati globlje. Raven, ki zadeva področje videnega, se pogloblja s tistim, kar lahko slišimo. Tu imam v mislih Frančiškove nagovore, pridige, komentarje Božje besede in druga premišljevanja, ki se jih je sedaj v treh mesecih od izvolitve nabralo že kar nekaj, tako da si lahko vsak pridobi ustrezno predstavo o vsebinskih poudarkih njegovega pontifikata. Pri tem najbolj izstopajo trije vidiki: usmerjenost na Kristusa (križ in trpljenje sta vključena), Cerkev, ki je uboga in za uboge, ter poudarek na neizmernem Božjem usmiljenju. Vsak od teh vidikov izraža bistveno, a mnogokrat ne videno in po krivici ali celo po grehu zapostavljeno poslanstvo krščanskega načina življenja. Frančiškove besede pa ne ostajajo prazen apel, ampak jim že sledijo njegova pretekla in sedanja dejanja, kot je recimo izraziti čut za uboge in najbolj zapostavljene v družbi. Čeprav vemo, da je tudi papež samo človek, je toliko bolj pomembno, da imamo še posebej v tem "veljaku" vsaj za trenutek (pri Frančišku so ti trenutki postali že stalnost) občutek, da živo udejanja besede, ki jih govori. Videno korenini v nevidnem, za gestami stoji oseba. Ravno v tem je sedanjí papež še posebej prepričljiv. Cerkev se namreč izgraja z zgledom.

Po mnenju mnogih je Frančišek predvsem ostal tak, kot je bil poprej. Najbolj neposredno se to odraža v njegovem sedaj že znamenitem pozdravu: "Dober dan oz. dober večer!" Preprost in povsem navaden pozdrav, ki pa, če ga izreče nekdo, čigar besede imajo potencialno moč doseganja širokih množic, lahko s svojo pristnostjo doseže srca ljudi ter jih z besedami, ki sledijo, v nagovoru ogreje in vsaj za trenutek obrne v smer odrešenja. Lahko smo prepričani, da Frančišek s svojim veseljem in preprostostjo ogreva tudi vatikanske zidove in vse tiste notranje in zunanje zidove ljudi, ki so morda pozabili na največjo skrivnost človekove svobode, dar spreobrnjenja. Zdi se, da je napočil čas, ko bomo kljub stiskam, ki jih preživlja Cerkev v Evropi ob južnoameriškem papežu intenzivneje želi sadove tega, da se je Cerkev po stoletjih samozaverovanosti odprla svetu (blaženi Janez XXIII.), da se človek ne sme bati Kristusa in njegove velikonočne skrivnosti (blaženi Janez Pavel II.) in da končno s tem, ko se Kristusu predamo oz. odpremo, ničesar ne izgubimo, ampak samo še pridobimo (Benedikt XVI.).

Izvolitev papeža Frančiška pomeni za Cerkev ne samo priložnost za spremembe, k čemur nas silijo mediji, za katere pa vemo, da so velikokrat služabniki proticerkvenega duha, temveč je izvolitev ponižnega služabnika v sebi že pričevanje za resničnost tistih stvari, v katere kristjani verujemo in jih ne samo z besedo, ampak z življenjem ponosno izpovedujemo. Prava popravna dela na Cerkvi se namreč začnejo tu. Papež Frančišek je izvrsten zgled za to!